

Arrest

nr. 312 167 van 30 augustus 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127/3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaart minderjarig te zijn. Een leeftijdsonderzoek op 28 oktober 2021 wijst evenwel uit dat verzoeker een leeftijd heeft van vermoedelijk 20,37 jaar met een standaarddeviatie van 1,6 jaar.

1.2. Op 16 maart 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 18 april 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtun van origine te zijn. U bent geboren in het dorp [N.S.] in het district Chahar Darah van de provincie Kunduz. U bent soenniet. U ging tot de negende graad naar school en studeerde ook in de madrassa. U bent ongehuwd en uw ouders en uw jongere broer en zus bevinden zich in uw dorp in Afghanistan. U werkte in een bakkerij.

In november 2019 belde Talibancommandant [S.] u op een dag meerdere keren op met het verzoek op vrijdag een bom te plaatsen in een moskee waar veel hooggeplaatste mensen van de overheid aan het bidden waren. Twee leden van de taliban zouden u deze bom geven. U contacteerde hierop uw maternale oom, die bij de overheid werkte, en die bedacht een plan om deze twee leden te arresteren. Toen de twee talibanleden naar u kwamen, realiseerden zij dat de overheid bij u was om hen te arresteren. Ze probeerden te vluchten en werden neergeschoten. Één van hen werd gedood, de andere was gewond. Vier of vijf dagen na dit incident werd een dreigbrief afgegeven in de moskee en deze brief werd bezorgd aan uw vader. In de dreigbrief stond geschreven dat u zich diende aan te melden bij de rechtbank van de taliban. Er volgde nog een tweede dreigbrief. Hierop besloot u Afghanistan te verlaten.

Eind december 2019, een maand na uw vertrek uit Afghanistan, werd uw broer [A.G.], een verpleger die voor de overheid werkte, gedood door het overlevende taliban-lid (van de 2 die in de hinderlaag liepen).

Vlak voor de machtsovername van de taliban in augustus 2021 werd uw maternale oom die voor de overheid werkte, ontvoerd door de taliban en raakte samen met andere politieagenten vermist.

U was bijna 2 jaar onderweg sinds u vertrok uit Afghanistan en u reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk tot u op 19 oktober 2021 in België een verzoek om internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolgd en gedood te worden door de taliban. Tot op heden blijft commandant [S.] uw ouders lastig vallen en informeert hij naar u.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een kopie van uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader, een kopie van de taskara van uw oudere broer [A.G.A.] een kopie van uw schooldocumenten, een kopie van werkdocumenten van uw broer [AG.] in het ziekenhuis, een kopie van foto's van uw broer [A.G.], uzelf, uw vader en uw maternale oom, een kopie van werkdocumenten van uw maternale oom, een kopie van de taskara van uw maternale oom, een kopie van identiteitskaarten van uw broer [A.G.], een kopie van de bankkaart van uw maternale oom, uw originele oranje kaart en een kopie van werkdocumenten van uw werk in België neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolging door de taliban omdat u geen gehoor gaf aan het verzoek van talibancommandant [S.] een bom te plaatsen in de moskee (CGVS, p. 12).

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient evenwel geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat u het CGVS heeft trachten te misleiden omtrent uw identiteit. Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan wat u beweerde aangaande uw leeftijd. Zo verklaarde u zich bij aankomst in België op 15 oktober 2021 vijftien jaar oud. Het leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij stelt dat u op 28 oktober 2021 ouder was dan achttien jaar waarbij 20.37 jaar met een standaarddeviatie van 1,6 jaar een goede schatting is. Uw geboortedatum werd bijgevolg van 31 oktober 2005 naar 1 januari 2003 bijgesteld. Uit de leeftijdsbepaling moet niet alleen besloten worden dat het internationale verdrag met betrekking tot de rechten van het kind niet op u kan worden toegepast, ook geeft u

door zich valselijk als een minderjarige voor te doen geen correct zicht op uw werkelijke identiteit en uw levensloop voor uw komst naar België. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens slaagt u er niet in uw problemen met de taliban aannemelijk en geloofwaardig te maken. Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat ze u beschouwen als een verklikker. Zo denkt de taliban dat u aan de basis ligt van het feit dat één van hun leden gedood werd en een ander lid gekwetst werd omdat u de overheid inlichtte toen u weigerde een bom in de moskee te laten ontploffen in opdracht van de taliban. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Wat betreft uw verklaring dat de taliban u de opdracht gaf een bom in de moskee binnen te smokkelen (CGVS, p. 12), dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten of een opdracht voor hen uit te voeren. Integendeel, u werd bedreigd en men zou uw ouders doden als u de opdracht niet uitvoerde (CGVS, p. 14). U verklaarde nochtans dat de taliban andere jongens uit de moskee rekruteerde en meenam om te trainen waardoor men redelijkerwijze kon verwachten dat deze beter geplaatst zouden zijn om dergelijke opdracht uit te voeren (CGVS, p. 6-7, 13). Meerdere burgers uit uw dorp waren ook lid van de taliban terwijl in uw familie zelfs niemand een link had met de taliban (CGVS, p. 10). Het valt dan ook moeilijk in te zien waarom de opdracht niet gegeven werd aan een van de vele medestanders van de taliban. Bovendien, en niet in het minst, past het niet in een logisch geheel dat de taliban net u aanspraken, iedereen wist immers dat uw maternale oom en uw broer voor de overheid werkten, uw maternale oom had een lange staat van dienst bij meerdere veiligheidsdiensten en bij de grenspolitie (CGVS, p. 12, 17, 18, 19). Dat een goed georganiseerde groepering zoals de taliban, die op korte tijd een gans land innam, zo ondoordacht en onvoorzichtig te werk zou gaan is heel onwaarschijnlijk. Gezien uw familie banden had met de overheid was u objectief gezien immers allesbehalve betrouwbaar voor de taliban. Deze door u geschilderde gang van zaken kan niet overtuigen en doet alreeds van in den beginne afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder legt u tegenstrijdige verklaringen af over de opdrachtgever van de taliban die u de opdracht zou hebben gegeven een bom in de moskee te plaatsen. U stelt dat commandant [S.] de enige is die u gevraagd heeft dit te doen. Er was niemand anders, enkel hij belde u (CGVS p. 13). Nochtans zei u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u aangesproken werd door talibanleden in de bakkerij waar u werkte (vragenlijst DVZ/CGVS p. 2). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid, antwoordt u ontkennend met "ik zei dat niet" hetgeen uiteraard geen afdoende verschoningsgrond is (CGVS p. 13). Dergelijke markante incoherentie over wie u de opdracht gaf, doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het betreft immers een kernelement in uw relaas.

Niet alleen over de opdrachtgever van de taliban die u aanzette mee te werken aan een aanslag weet u weinig te vertellen, maar ook over de opdracht zelf schiet u op allerlei gebieden tekort aan informatie of vertelt u zaken die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas teniet doen. Wanneer de protection officer u immers vraagt te verduidelijken wat de opdracht inhield zegt u "ze vroegen op vrijdag, dat als de leden van de overheid zouden komen, ze aan het bidden waren, ik een bom moest plaatsen (CGVS p. 14). U bent echter niet in staat gedetailleerd te vertellen hoe u de opdracht diende uit te voeren. Op de vraag of de opdracht aan u uitgelegd werd en hoe u de opdracht moest uitvoeren, antwoordt u beknopt "ze zeiden gewoon, ze zeiden veel, maar ze wilden dat ik de bom moest plaatsen in de moskee en ergens moest plaatsen in de moskee. Ze vroegen dat om dat te doen, want ze weten dat ik moet gaan naar de gemeente en wanneer ik daar was, ze zochten niet mij, ik werkte daar lang en alle dagen leverde ik brood aan hen. Dat is waarom ze mij vroegen dat te doen" (CGVS p. 14). Wanneer de protection officer vraagt om meer duidelijkheid te scheppen over hoe u de bommen moest plaatsen, zegt u "ze vroegen mij de bom te plaatsen dicht bij de plaats waar de mullah aan het preken is" (CGVS p. 14). Het is zeer onwaarschijnlijk dat de taliban niet duidelijker en concreter de opdracht aan u uitgelegd heeft. Ook heeft u nooit een bom gezien in het echt of ooit een bom vastgehad

(CGVS p. 15). Het is dan ook onlogisch dat de taliban er zomaar vanuit zou gaan dat u deze complexe en gevaarlijke missie met succes zou kunnen uitvoeren zonder enige uitleg te verschaffen over het uitvoeren van de opdracht of de werking van de bommen. Ook heeft u nooit militaire opleidingen gevolgd, gevechtstraining gedaan of kan u omgaan met wapens (CGVS p. 18). Waarom deze opdracht dan aan u gevraagd werd, geeft u als reden “van mijn eigen dorp, niemand werkte in dat district, buiten ik, ten tweede zoals ik al zei, ze wisten dat niemand me zocht als ik de overheidsplaatsen zou binnengaan, dat is waarom ze me targetten” (CGVS p. 18). Het feit dat u zo weinig gedetailleerde, overtuigende en doorleefde informatie kan verstrekken over de opdracht van de taliban enerzijds en de reden waarom precies u deze opdracht diende uit te voeren anderzijds, tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan. Deze vaststelling bevestigt de voordien gemaakte conclusie, namelijk dat het ten zeerste betwijfeld dient te worden dat u persoonlijk aangesproken werd door de taliban om hun opdracht uit te voeren gezien uw voorgehouden familiale verwevenheid met personen die voor de overheid/politiediensten werken. Er kan met andere woorden geen geloof worden gehecht aan uw relaas.

Ook overtuigt u niet wat de vervolgingsfeiten van de taliban ten aanzien van u betreft. Ten eerste stelt u dat u bedreigd bent geweest door de taliban en u twee dreigbrieven ontvangen heeft (CGVS p. 16). Nochtans sprak u bij de DVZ over slechts één brief van de taliban (vragenlijst DVZ/CGVS p. 2). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid, zegt u “ik heb dat niet gezegd, ik heb hen verteld dat ze twee brieven hebben gestuurd, misschien verstond de tolk het verkeerd”, alweer een weinig overtuigende uitleg (CGVS p. 16). Overigens heeft u het op het CGVS enkel over dreigbrieven wanneer u gevraagd werd of u voor uw vertrek bedreigd werd door de taliban terwijl u bij DVZ melding maakte van het feit dat nadat de 2 talibanleden in een hinderlaag liepen, u opgebeld werd door talibancommandant [S.] die u zei dat u zich moest aanmelden bij de rechtbank van de taliban (vragenlijst DVZ/CGVS, vraag 5). Pas na dit telefoontje zou er een dreigbrief afgeleverd zijn. Dat u op het CGVS dan geen enkele melding maakte van dit toch wel alarmerende telefoongesprek met commandant [S.], maar u het enkel heeft over dreigbrieven, komt opnieuw allesbehalve doorleefd en daardoor onaannemelijk over. Bovendien raakt het kant noch wal dat de taliban u op voorhand zouden laten weten wat u te wachten stond en dat ze u op deze manier de gelegenheid gaven te ontsnappen, hetgeen u ook deed.

Ook opmerkelijk is dat u nooit gesproken heeft over uw broer [A.G.] in uw eerdere interviews. Niet bij de DVZ of bij de Dienst Voogdij. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, zegt u “in dat interview hebben ze geen tijd gegeven om alles te vertellen aan hen, ze vroegen om gewoon te praten over mijn probleem, er was toen geen tijd meer, dus ze wilden niet praten over hem en over mijn maternale oom, het was een korte tijd waar ik al de belangrijke informatie moest geven. Ze hebben niet de kans gegeven om de statement te maken, ze hebben me de kans niet gegeven om mijn statement goed uit te leggen. U kan zien dat er veel gerelateerde documenten zijn over zijn job en u kan de foto's zien samen” (verklaring DVZ p. 9, Dienst Voogdij p. 2, CGVS p. 17). Wanneer u vervolgens gewezen wordt op de verplichting om zowel alle levende als overleden broers en zussen op te geven bij de DVZ en Dienst Voogdij, antwoordt u “ja, ik heb hem niet vermeld in mijn eerste interviews, want hij was er niet meer, daarom heb ik hem hier vermeld. En toen was ik pas hier aangekomen en ik wist niet wat te doen, dus was nerveus, we hadden ook veel moeilijkheden onderweg, daarom had ik geen mentale stabiliteit, om over alles te vertellen. Ik had gewoon verteld over mijn broer en zus die in leven waren” (verklaring DVZ p. 9, Dienst Voogdij p. 2, CGVS p. 17). Het feit dat u uw broer nooit vermeld heeft in uw eerdere interviews en u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS opeens een oudere broer blijkt te hebben, komt zeer ongeloofwaardig over. Het houdt immers totaal geen steek dat u bij DVZ niet vermeldde dat uw oudere broer in december 2019, een maand na uw vertrek, gedood werd door het overlevende lid van de twee leden, die in de hinderlaag, die u mee opgezet had, liep (CGVS, p.12). Dat u een dergelijke gebeurtenis die rechtstreeks te maken had met uw problemen, onvermeld liet bij DVZ, werpt opnieuw een zweem van bedrieglijkheid over uw verklaringen, u stelde immers zelf een van hen werd gedood en later hebben ze mijn broer gedood (CGVS, p.16). Aangezien u het contact met uw familie pas (tijdelijk) verloor na de regimewissel in augustus 2021 (zie verklaring DVZ, vraag 13) heeft u geen enkel excuus waarom u de moord op uw oudere broer niet vermeldde bij DVZ. Ook over uw maternale oom die bij de overheid werkte heeft u nooit gesproken in uw eerdere interviews bij DVZ. Het feit dat u niet gesproken heeft in uw eerdere interviews over uw broer [A.G.] en uw maternale oom is opmerkelijk aangezien ze een belangrijke rol spelen in uw asielrelaas. De geloofwaardigheid van uw asielmotieven wordt hierdoor verder aangetast.

Daarnaast mag het ook verbazing heten dat uw familieleden, zijnde uw ouders en uw jongere broer en zus, zich nog steeds zonder noemenswaardige problemen in uw dorp bevinden. U verklaart weliswaar dat commandant [S.] nog steeds langskomt en naar u informeert doch in het licht van de geuite bedreigingen aan hun adres – indien u de bom niet plaatste gingen uw ouders vermoord worden – lijkt dit dan toch nog mee te vallen (CGVS, p. 14, 19). U weigerde immers niet alleen de opdracht van de taliban uit te voeren, u zorgde er volgens uw verklaringen zelfs voor dat deze aanslag verijdeld werd en er een talib gedood en er een talib gekwetst werd. Dat de taliban uw ouders niet meer problemen bezorgt lijkt gezien de gegeven context onwaarschijnlijk. Hierbij dient herhaald te worden dat er ook al geen geloof gehecht kon worden aan het bestaan én de moord op uw oudere broer. In het licht van uw ongeloofwaardige verklaringen kan dan ook

enkel besloten worden dat uw verklaring als zou de taliban de hand van uw vader gebroken hebben, een blote bewering is.

Dat u ten slotte verklaarde dat u langs tal van Europese landen bent gepasseerd zonder klaarblijkelijk de nood te voelen in één van deze veilige landen asiel aan te vragen, ondermijnt uw vrees voor vervolging verder in belangrijke mate (Verklaring DVZ, vraag 32). Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming vraagt in het eerste veilige land waar hij toevlucht zoekt.

Uw vrees voor vervolging door de taliban is dan ook niet geloofwaardig te noemen. Volledigheidshalve dient hierbij vermeld te worden dat u op basis van uw verklaringen evenmin een vrees aannemelijk maakt op basis van uw voorgehouden familielinks met personen die voor de voormalige overheid werkten. Hieruit volgt dat u niet in aanmerking komt voor internationale bescherming.

De door u neergelegde documenten – allemaal kopieën waaraan sowieso slechts een geringe bewijswaarde kan worden toegekend - zijn evenmin in staat een ander licht te werpen op voorgaande. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. De foto's die u neerlegt, waarvan paar foto's waar een man te zien is in een ziekenhuis, geven slechts een bepaald beeld weer, maar zeggen niets over de omstandigheden waarin de foto's werden genomen en vormen geen bewijs van uw ingeroepen problemen. Deze worden dan ook niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Aansluitend hierop dient gewezen te worden op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten (al dan niet origineel), zoals taskaras, kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een

open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met

mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek

geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a)

de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele

privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden

zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verspreid over twee middelen voert verzoeker de schending aan van artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend in Rome op 4 november 1950 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) en c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Wat de vluchtelingenstatus betreft, geeft verzoeker allereerst een theoretische uiteenzetting. Hij betoogt verder dat hij voldoet aan alle voorwaarden om als vluchteling te worden erkend, waarna hij kort zijn asielaanvraag nog eens weergeeft. Zo wijst hij erop dat hij een vrees heeft om te worden gedood door de taliban omdat hij een opdracht om een bom te plaatsen in een moskee waar veel hooggeplaatste mensen van de overheid kwamen bidden bewust niet heeft volbracht. Hij stelt zijn maternale oom op de hoogte te hebben gebracht, waarna deze, samen met de overheidsdiensten, een hinderlaag heeft opgezet waarbij één talibanlid werd gedood en een andere verwond. Hij vervolgt dat hem vervolgens dreigbrieven werden overhandigd met het bevel om zich bij de rechtbank van de taliban aan te bieden en dat zijn broer, die als verpleger werkte bij de overheid, werd vermoord door de taliban. Ten slotte wijst hij erop dat zijn maternale oom werd later ontvoerd door de taliban.

Verzoeker gaat vervolgens in op de motieven in de bestreden beslissing inzake de verschillende aspecten van zijn vluchtrechtsaanvraag en tracht deze te weerleggen.

Verzoeker betwist in eerste instantie de motivering dat hij de asielinstellingen heeft willen misleiden over zijn identiteit, meer bepaald zijn leeftijd, en dit zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt. Hij wijst erop dat de asielinstanties ervan op de hoogte zijn dat er in Afghanistan geen behoorlijke geboorteregistratie plaatsvindt en dat bijgevolg 90% van de Afghanen hun geboortedatum en leeftijd niet kennen. Gelet op de Afghaanse context en cultuur houdt hij voor niet in staat te zijn om zijn werkelijke leeftijd te kennen.

In tweede instantie voert verzoeker aan dat de motivering van de bestreden beslissing dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering en de rekrutering doorgaans is gebaseerd op lokale verankering naast de kwestie is. Hij wijst er zo op dat de taliban hem vroegen om een bom in een moskee te plaatsen en dat dit niets te maken heeft met rekrutering. Hij betoogt dat, om een bom in een moskee te plaatsen, de taliban perfect een beroep kunnen doen op hem gezien zijn familiale banden met de overheid waardoor hij niet zou worden gecontroleerd tijdens de uitvoering van de opdracht. Hij geeft aan aldus duidelijk te hebben gemaakt waarom specifiek op hem beroep werd gedaan.

In derde instantie voert verzoeker aan dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande de opdrachtgever voor het plaatsen van de bom. Hij wijst erop dat hij telkens concreet heeft aangegeven dat hij werd gecontacteerd door talibancommandant S. en dat dit de enige persoon is met wie hij contact heeft gehad. Hij stelt niet verantwoordelijk te zijn voor de verkeerde registratie van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ). Hij geeft aan dat, gelet op zijn familiebanden met de overheid, het perfect logisch is dat hij enkel en alleen door talibancommandant S. werd aangesproken en niet door "*alle talibanleden*".

Verzoeker stelt in vierde instantie dat er niet zonder meer gesteld kan worden dat hij geen uitleg kon verschaffen over hoe hij de bom diende te plaatsen. Hij betoogt dat uit zijn persoonlijk onderhoud blijkt dat hem door talibancommandant S. werd gevraagd om een bom te plaatsen in de buurt van waar de mullah zou preken. Hij stelt dat het dan ook duidelijk is dat aan hem wel degelijk werd uiteengezet hoe en waar de bom geplaatst diende te worden. Hij legt nog uit dat de bom al was klaargemaakt door de taliban, zodat hij de bom enkel in de moskee diende te plaatsen waarna de bom vanop afstand tot ontploffen zou worden gebracht. Hij stelt dat hij zich dus niets moest aantrekken "*over de werking van de bom*", nu hij deze niet zelf tot ontploffen moest brengen. Hij ziet niet in waarom in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij kennis diende te hebben over de werking van bommen, militaire opleidingen, gevechtstraining of wapens. De bom zou van een afstand tot ontploffing worden gebracht waardoor verzoeker geen kennis nodig had of enige opleiding had moeten volgen.

In vijfde instantie voert verzoeker aan dat verweerder ten onrechte een tegenstrijdigheid ziet tussen de verklaringen bij de DVZ en de verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aangaande de ontvangen dreigbrieven. Hij wijst erop dat hij in beide interviews heeft gesproken over dreigbrieven, maar dat hij bij de DVZ in het algemeen over een brief heeft gesproken zonder er een getal op te plakken. Hij herhaalt dat hij niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor de verkeerde registratie van zijn verklaringen op de DVZ.

Ten slotte, in zesde instantie, is verzoeker van oordeel dat de bestreden beslissing totaal ten onrechte motiveert dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is omdat hij in zijn eerste gehoor bij de DVZ niet heeft gesproken over zijn broer, de moord op zijn broer of over zijn maternale oom die bij de overheid werkte. Hij wijst er in het algemeen op dat het gehoor bij de DVZ zeer beknopt is en dat asielzoekers er geen tijd en ruimte wordt gegeven om hun hele relaas in detail uit de doeken te doen. Hij betoogt dat hem op de DVZ uitdrukkelijk werd gevraagd om zijn relaas zo kort mogelijk te houden, waardoor hij niet alle relevante informatie kon verstrekken. Hij merkt vervolgens op dat zijn broer en oom één maand na zijn vertrek uit Afghanistan door de taliban werden omgebracht. Hij stelt dat hij tijdens de regimewissel in augustus 2021 geen contact had met zijn familie, waardoor hij tijdens zijn gesprek op de DVZ niet beschikte over alle informatie aangaande zijn broer en zijn maternale oom.

2.3. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, geeft verzoeker opnieuw een theoretische uiteenzetting. Hij betoogt verder dat de commissaris-generaal niet afdoende heeft gemotiveerd inzake de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie na de machtsovername door de taliban in Afghanistan en de rechtspraak hierover van het Hof van Justitie en het EHRM. Hij betoogt dat de machtsovername door de taliban aanleiding heeft gegeven tot een buitengewone precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan met een concrete impact op zijn persoonlijke situatie tot gevolg waardoor hij nood heeft aan internationale bescherming. Hij merkt zo op dat er sprake is van een volledige terugtrekking door de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen en dat het huidige regime van de taliban internationaal niet wordt erkend. Hij betoogt dat er op heden geen humanitaire of internationale hulp toekomt in Afghanistan en dat de handel en het banksysteem is verstoord, met hyperinflatie, een inkrimping van de economie en een tekort aan cash tot gevolg. Hij wijst erop dat families noodgedwongen hun kinderen verkopen om aan de huidige precaire socio-economische situatie te ontsnappen. Hij is van oordeel dat er een reëel risico bestaat dat hij, bij een terugkeer naar Afghanistan, terecht zal komen in een situatie van extreme armoede, waarbij hij in de onmogelijkheid zal zijn om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Hij voert aan dat deze precaire situatie is veroorzaakt door de machtsgreep van de taliban en de terugtrekking van internationale troepen en NGO's en dat deze aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

2.4. Verzoeker vraagt in hoofdorde hem de vluchtelingenstatus te verlenen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst ondergeschikt de bestreden beslissing te vernietigen.

3. Aanvullende nota's overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet

3.1. Op 23 mei 2024 maakt verweerder een aanvullende nota over waarin hij bijkomend verwijst naar volgende recente rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, december 2023;
- UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"*, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban"*, 14 december 2023.

3.2. Op 27 mei 2024 maakt verzoeker een aanvullende nota over waarbij hij als nieuwe elementen een foto van hemzelf met een fles alcohol in zijn handen in een supermarkt en individuele rekeningen inzake zijn tewerkstellingen in de jaren 2022, 2023 en 2024 overmaakt. Zelf stelt hij dat de foto aantoont dat hij alcohol heeft aangekocht. Verzoeker verstrekt geen verdere uiteenzetting inzake de reden(en) waarom hij deze stukken nog wenst voor te leggen of de relevantie ervan voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. De Raad wijst er allereerst op dat de formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en zijn pertinent en draagkrachtig. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

4.2. Wat de overige ingeroepen schendingen betreft, herinnert de Raad in eerste instantie aan zijn bevoegdheid en aan de geldende beginselen inzake de bewijslast en samenwerkingsplicht in het kader van het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming.

4.3. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte *'beoordeling van feiten en omstandigheden'* in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in de landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.5. Voorafgaand aan het eigenlijke onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming merkt de Raad nog op dat het niet wordt betwist dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt er dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Evenwel blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan dan ook worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afghaanse beschermingsverzoeken.

4.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2. van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert.”

4.6.2. Verzoekers vluchtrelaas, zoals hij dit naar voor bracht tijdens zijn gehoor op het CGVS van 16 maart 2023, kan worden samengevat als volgt. In november 2019 werd verzoeker meerdere keren opgebeld door de talibancommandant S. met het verzoek een bom te plaatsen in een moskee waar veel hooggeplaatste mensen van de overheid kwamen om te bidden. Twee talibanleden zouden aan verzoeker deze bom overhandigen. Verzoeker contacteerde zijn maternale oom, die bij de overheid werkte, die een plan bedacht om deze talibanleden te arresteren. Toen de talibanleden de bom wilden overhandigen, realiseerden zij zich dat de overheid aanwezig was. Zij probeerden te vluchten, maar werden neergeschoten. Eén van hen werd gedood, de andere verwond. Vier of vijf dagen na dit incident werd een dreigbrief voor verzoeker afgegeven in de moskee waarin stond dat hij zich moest aanmelden bij de rechtbank van de taliban. Later ontving hij nog een tweede dreigbrief. Hierop besloot hij Afghanistan te verlaten. Eind december 2019, ongeveer een maand na zijn vertrek uit Afghanistan, werd zijn broer, een verpleger die voor de overheid werkte, vermoord door het overlevende talibanlid, dat oorspronkelijk de bom aan verzoeker zou geven. Vlak voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021 werd zijn maternale oom ontvoerd door de taliban en raakte samen met andere politieagenten vermist. Tot op heden valt talibancommandant S. verzoekers ouders lastig en blijft informeren naar hem.

4.6.3. Ter staving van voormeld asielrelaas legt verzoeker kopieën van volgende documenten voor:

- Zijn taskara en de taskara's van zijn vader, zijn broer A.G. en zijn maternale oom;
- Schooldocumenten van hemzelf en zijn broer en afstudeerfoto's;
- Identiteitskaarten en werkdocumenten van zijn broer A.G.;
- Werkdocumenten van zijn maternale oom;
- Foto's van hemzelf, zijn broer A.G., zijn vader en zijn maternale oom;
- Een bankkaart van zijn maternale oom.

4.6.4. Er moet allereerst worden opgemerkt dat alle neergelegde documenten uit Afghanistan kopieën zijn. Kopieën hebben een zeer geringe bewijswaarde, gezien ze makkelijk door middel van knip- en plakwerk kunnen worden bewerkt.

De door verzoeker voorgelegde taskara's kunnen op zich ook enkel de identiteit van verzoeker, zijn vader, zijn beweerde broer en zijn beweerde maternale oom aantonen en kunnen hoogstens een begin van bewijs vormen van de voorgehouden familiebanden. Hierbij dient er ook te worden opgemerkt dat de foto's op de kopieën van de taskara's, zeker deze van verzoeker, zijn vader en zijn broer, wazig zijn en het niet mogelijk is om op basis van de foto's op deze taskara's enige familieband tussen de verschillende personen te ontwaren, noch kunnen deze foto's gebruikt worden als referentie voor de andere foto's die verzoeker heeft neergelegd. De mensen op de gewone foto's kunnen niet zonder meer gekoppeld worden aan de mensen op de foto's op de taskara's.

Wat betreft taskara's, de schooldocumenten en de voorgelegde stukken inzake de tewerkstelling van verzoekers broer voor een ziekenhuis en de tewerkstelling van verzoekers maternale oom voor het Afghaanse leger, dient bovendien te worden gewezen op de door verweerder aangebrachte objectieve landeninformatie in de “COI Focus: Afghanistan; Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021 (update). Hieruit blijkt dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Aan de voorgelegde Afghaanse stukken kan dan ook maar beperkte bewijswaarde worden gehecht.

Wat betreft de door verzoeker voorgelegde foto's van zijn (beweerde) familie, kan er nog op gewezen worden dat op enkele van deze foto's een man te zien is in een ziekenhuis, maar hieruit blijkt niet in welke omstandigheden deze foto's zijn genomen en deze vormen op zich ook geen bewijs voor de door verzoeker ingeroepen problemen. Ook de overige foto's tonen niet rechtstreeks de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban aan. Ze kunnen hoogstens bruikbaar zijn als een begin van bewijs voor de voorgehouden familiebanden, al kan uit deze foto's niet worden afgeleid wie er exact op staat en welke band deze mensen met elkaar hebben. Zoals eerder gesteld, kunnen de mensen op deze foto's niet geïdentificeerd worden aan de hand van de door verzoeker voorgelegde taskara's.

Gelet op voorgaande vaststellingen kunnen de voorgelegde stukken in huidige stand van zaken op zichzelf niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker tijdens zijn interviews voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.6.5. De Raad kan de commissaris-generaal allereerst volgen waar werd vastgesteld dat er sprake is van een duidelijk geval van leeftijdsfraude. Verzoeker verklaarde bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming op 19 oktober 2021 te zijn geboren op 15 mei 2004 en dus nog minderjarig te zijn. Een leeftijdsonderzoek dat plaatsvond op 28 oktober 2021 wees echter uit dat hij een vermoedelijke leeftijd had van 20,37 jaar met een standaarddeviatie van 1,6 jaar. Verzoekers geboortedatum werd dan ook aangepast naar 1 januari 2003. ■

Verzoeker betwist dat hij heeft geprobeerd om de asielinstanties te misleiden door eerst te verklaren dat hij minderjarig was. Hij wijst erop dat de asielinstanties ervan op de hoogte zijn dat er in Afghanistan geen behoorlijke geboorteregistratie plaatsvindt en dat bijgevolg 90% van de Afghanen hun geboortedatum en leeftijd niet kennen. Gelet op de Afghaanse context en cultuur houdt hij voor niet in staat te zijn om zijn werkelijke leeftijd te kennen. Verzoeker gaat met deze kritiek echter in tegen zijn eigen verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS van 16 maart 2023. In de notities van dit persoonlijk onderhoud werd immers het volgend genoteerd:

“Wanneer bent u geboren?”

2004, vijfde maand, 15^e

In welk jaar bent u geboren volgens de Afghaanse kalender?

1383

Wat is uw huidige leeftijd?

Het staat in de bijlage, ik herinner me dat ik minderjarig was, dan hebben ze een test gedaan, het staat in de bijlage, ik denk dat ik rond 20 jaar oud ben.

U verklaarde zich minderjarig bij uw aankomst in Be, leeftijdsonderzoek toonde aan dat u reeds meerderjarig was. Hoe komt het dat u zich minderjarig hebt verklaard?

Omdat toen, ze niet ouderen en volwassen jongens aanvaardden, ze aanvaardden enkel minderjarigen, daarom deed ik me voor als minderjarig.”

(gehoor CGVS, p. 5)

Aldus gaf verzoeker allereerst een zeer specifieke geboortedatum op en gaf hij geenszins aan dat hij “niet in staat is om zijn werkelijke leeftijd te kennen”. Bovendien geeft hij vervolgens zelf heel duidelijk aan dat hij zichzelf als minderjarig heeft voorgesteld bij de Belgische asielinstanties omdat hij vreesde anders niet “aanvaard” te worden. Zoals verweerder terecht stelde, wijst dit er duidelijk op dat verzoeker met opzet de asielinstanties heeft willen misleiden inzake zijn leeftijd en ondermijnen deze leugenachtige verklaringen van verzoeker zijn algemene geloofwaardigheid.

4.6.6. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, stelt de Raad vervolgens in navolging van de commissaris-generaal ook vast dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de beweerde gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om Afghanistan te verlaten, meer bepaald de verdenking door de taliban dat hij aan de basis ligt van het feit dat één van hun leden gedood werd en een ander lid verwond omdat hij de overheid inlichtte toen de taliban een bom in een moskee wilden laten ontploffen en de bedreigingen die hij vervolgens kreeg. Evenmin blijkt dat enig geloof kan worden gehecht aan de navolgende moord op zijn beweerde broer. Dit omwille van een geheel van ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook enkele markante tegenstrijdigheden en inconsistenties die de geloofwaardigheid van dit relaas op doorslaggevende wijze onderuithaalt. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze verklaringen van verzoeker vinden steun in het administratief

dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en draagkrachtig. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

4.6.7. De Raad treedt vooreerst de commissaris-generaal bij dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat zij voldoende vrijwilligers hebben en dat rekrutering doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Uit verzoekers verklaringen blijkt echter niet dat er bij hem beroep werd gedaan op *“familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen”* om verzoeker te overtuigen, maar dat hij werd bedreigd en dat zijn ouders zouden worden gedood als verzoeker de opdracht niet zou uitvoeren (gehoor CGVS, p. 14). Verzoeker heeft nochtans zelf verklaard dat de taliban andere jongens uit dezelfde moskee als die van hem rekruteerden en meenamen om te trainen, waardoor men redelijkerwijze kan verwachten dat deze jongens beter geplaatst en betrouwbaarder zouden zijn om een dergelijke delicate opdracht uit te voeren (gehoor CGVS, p. 6-7 en 13). Volgens verzoeker waren er ook meerdere dorpelingen lid van de taliban, terwijl er niemand in zijn familie ook maar een link heeft met de taliban (gehoor CGVS, p. 10). Verder is het opmerkelijk te noemen dat specifiek verzoeker zou worden aangesproken voor deze opdracht, daar volgens zijn verklaringen het algemeen geweten zou zijn dat zijn maternale oom en broer bij de overheid werkten en dat de maternale oom een lange staat van dienst had bij meerdere veiligheidsdiensten en de grenspolitie (gehoor CGVS, p. 12, 17-19). Het komt geenszins logisch over dat de taliban een dergelijke delicate opdracht zouden toevertrouwen aan iemand die hen makkelijk zou kunnen verraden, en dit, volgens de eigen verklaringen, ook daadwerkelijk heeft gedaan. Het is zeer onwaarschijnlijk dat de taliban zo ondoordacht en onvoorzichtig te werk zouden gaan. Gezien de voorgehouden familiebanden van verzoeker was hij objectief gezien allesbehalve betrouwbaar voor de taliban.

In zoverre verzoeker betoogt dat de taliban hem vroegen om een bom in een moskee te plaatsen en dat dit niets te maken heeft met rekrutering, waardoor de motivering over gedwongen rekrutering volgens hem naast de kwestie is, slaagt hij er geenszins in te overtuigen dat de aangehaalde landeninformatie niet evenzeer geldt voor de door verzoeker geschetste situatie waarin hij de opdracht kreeg om een bom binnen te smokkelen in een moskee waar overheidsfunctionarissen kwamen bidden. Met zijn betoog kan verzoeker ook geen afbreuk doen aan de verdere motivering dat het zeer onwaarschijnlijk is dat de taliban een dergelijke opdracht aan hem zouden hebben toegevoerd, gelet op het grote risico dat ze hierdoor namen.

Verzoeker benadrukt verder dat hij duidelijk heeft toegelicht waarom specifiek op hem beroep werd gedaan. Zo betoogt hij dat de taliban hem specifiek uitkozen voor deze opdracht, net omwille van zijn familiebanden met de overheid. Hij stelt dat hij omwille van deze familiebanden niet zou worden gecontroleerd door de politie tijdens de uitvoering van de opdracht. Aldus herhaalt hij enkel hetgeen hij eerder al heeft verklaard tijdens zijn persoonlijk gehoor op het CGVS:

“Kent u nog gevallen zoals uw situatie?”

Zo een incident gebeurt veel, ze proberen veel mensen te benaderen, door dit te doen.

Vroegen ze andere eigenaren van andere winkels dit ook?

Ik weet niet, misschien, maar ik was gewoon een gewone werknemer daar. Als niemand de mogelijkheid had om vrij te gaan naar de gemeente zoals ik dat kon doen, dat is waarom ze me probeerden te benaderen. Naast dit, de politie van de buurt, de meesten waren de collega's van mijn maternale oom, daarom kenden ze me allemaal, daarom waren ze me niet aan het zoeken. Als mijn maternale oom hij zocht ook in hetzelfde dorp naar dezelfde mensen in hetzelfde dorp, hetzelfde district, de meesten mensen kenden mij ook, dat ik zijn neef ben. De taliban wilde dat ik dit deed, want ze zochten mij niet, ik kan daar vrij gaan. Zoals ik al zei, de taliban, ik bedoel commandant [S.].

[...]

Waarom vroegen de taliban dit aan u?

Van mijn eigen dorp, niemand werkte in dat district, buiten ik, ten tweede, zoals ik al zei, ze wisten dat niemand me zocht als de overheidsplaatsen zou binnengaan, dat is waarom ze me targetten.

U zegt dus dat u geen kennis heeft dat de taliban deze opdracht aan iemand anders heeft gevraagd buiten u. Waarom zou de taliban het risico lopen om dergelijke delicate daad te laten uitvoeren door een onervaren persoon als u?

Het maakt voor hen niet uit of iemand training had, ze wilden gewoon dat ik de bom zou plaatsen en dat is het. Terroristen zijn ze, het kan hun niet schelden of ze training gehad hebben, ze willen gewoon dat de opdracht gedaan wordt door iemand, ze zijn terroristen, ze willen gewoon dat de opdracht gedaan wordt, hun interesseert niks anders. Wanneer ze kwamen naar ieder dorp, eerste nemen ze eten van dorpelingen en dan nemen ze ushr met dwang, ze zijn terroristen. U kan zien op sociale media dat in AFGH, in bepaalde omstandigheden ze mensen doden.”

(gehoor CGVS, p. 17-18)

Verzoekers uitleg kan niet overtuigen. Zoals hij zelf aangeeft, willen de taliban voornamelijk dat de opdracht correct zou worden uitgevoerd. Het is dan ook geenszins logisch dat ze die belangrijke opdracht zouden toevertrouwen aan iemand met belangrijke familiebanden met de overheid, zonder dat zij enige garanties zouden hebben van zijn loyaliteit en hem zouden kunnen vertrouwen. Anders zou de opdracht sowieso niet slagen en liepen hun eigen leden bovendien gevaar. Het komt ook zeer onwaarschijnlijk over dat verzoeker absoluut de enige persoon zou zijn die er volgens de taliban in zou kunnen slagen om de bom te plaatsen in die specifieke moskee.

4.6.8. Bovendien kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden waar wordt vastgesteld dat er meerdere frappante tegenstrijdigheden bestaan tussen de verklaringen die verzoeker op 15 maart 2022 heeft afgelegd bij de DVZ en de verklaringen op het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 16 maart 2023.

Zo legt verzoeker allereerst tegenstrijdige verklaringen af over wie hem de opdracht zou hebben gegeven om een bom in de moskee te plaatsen. Bij de DVZ stelde verzoeker dat hij werd aangesproken door “*talibanleden*” in de bakkerij waar hij werkte (vragenlijst DVZ, vraag 5). Op zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde hij echter dat talibancommandant S. de enige is die hem deze opdracht heeft gegeven en dat deze hem heeft opgebeld (gehoor CGVS, p. 13). Wanneer verzoeker met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde hij slechts op zeer algemene wijze dat hij “*dat niet*” heeft gezegd bij de DVZ. Dit kan niet overtuigen. Te meer nu het gaat om een kernelement in zijn vluchtrelaas waardoor er kan verwacht worden dat verzoeker coherent en consistent zou zijn in zijn verklaringen omtrent de opdrachtgever. Zoals de commissaris-generaal terecht stelt, doet een dergelijke markante incoherentie op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verder is er ook een inconsistentie in de verklaringen van verzoeker inzake de door hem ontvangen bedreigingen. Bij zijn gehoor op de DVZ sprak hij over een dreigtelefoon door commandant S. en één dreigbrief door de taliban (vragenlijst DVZ, vraag 5). Op het persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelde verzoeker echter dat hij twee dreigbrieven heeft ontvangen (gehoor CGVS, p. 16). Verzoeker verstrekke bij confrontatie weer een weinig overtuigende uitleg, namelijk “*ik heb dat niet gezegd, ik heb verteld dat ze twee brieven hebben gestuurd, misschien verstond de tolk het verkeerd*” (gehoor CGVS, p. 16). Er wordt echter geen enkel uitleg verschaft over het gegeven dat hij eerst verklaarde, vooraleer enige dreigbrief ontvangen te hebben, een toch wel alarmerend telefoongesprek te hebben gehad met talibancommandant S., terwijl hij van dit telefoongesprek bij het CGVS geen enkele melding maakt. Zoals de commissaris-generaal terecht motiveert, komt dit alles behalve doorleefd en aannemelijk over. Bovendien is het ook onaannemelijk dat de taliban verzoeker op voorhand zouden waarschuwen over wat hem te wachten stond, terwijl hij wel verantwoordelijk was voor de dood van één van hun leden en het verwonden van een ander, en hij op deze manier de mogelijkheid werd gegeven om te ontsnappen, wat hij ook deed.

Verder is het ook opmerkelijk dat verzoeker nooit zijn broer A.G. of maternale oom heeft vermeld op de DVZ. Nochtans hebben zij beide een centrale rol in het asielrelaas van verzoeker, waardoor wel degelijk van hem kon worden verwacht dat hij deze reeds vermeldde. Verzoeker uitleg dat hij in zijn eerder gehoor op de DVZ niet voldoende tijd had om alles te vertellen en dat ze hem niet toelieten om te praten over zijn broer en zijn maternale oom (gehoor CGVS, p. 17) kan niet overtuigen. Dit betoog is, wat allereerst zijn beweerde oudere broer betreft, volstrekt onaannemelijk. Immers werd verzoeker op de DVZ uitdrukkelijk gevraagd naar al zijn “[b]roers en zussen (inclusief halfbroers en -zussen, geadopteerde boers en zussen en overleden broers en zussen)” (verklaring DVZ, vraag 17), waarop hij aangaf enkel een jongere broer en zus te hebben. Hiermee geconfronteerd erkende verzoeker dit ook en stelde: “*ja, ik heb hem niet vermeld in mijn eerste interviews, want hij was er niet meer, daarom heb ik hem hier vermeld. En toen was ik pas hier aangekomen en ik wist niet wat te doen, dus was nerveus, we hadden ook veel moeilijkheden onderweg, daarom had ik geen mentale stabiliteit, om over alles te vertellen. Ik had gewoon verteld over mijn broer en zus die in leven waren*” (gehoor CGVS p. 17). Deze uitleg houdt geen steek, daar verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd om alle, ook overleden, broers en zussen te vermelden. Bovendien zijn verzoekers problemen met de taliban de rechtstreekse aanleiding voor de beweerde moord op zijn broer en is verzoekers broer en diens dood een uiterst belangrijk element in het asielrelaas. Er kan geenszins worden ingezien waarom verzoeker deze persoon en deze gebeurtenis niet eerder zou vermelden, gelet op de belangrijke rol in het vluchtrelaas. Volgens verzoekers latere verklaringen werd zijn broer immers vermoord door het overlevende talibanlid dat verzoeker de bom had moeten overhandigen en die gewond was geraakt in de hinderlaag die mee door verzoeker was opgezet (gehoor CGVS, p. 12 en 16). Zoals de commissaris-generaal terecht stelt, verklaarde verzoeker dat hij het contact met zijn familie tijdelijk verloor na de machtsovername in augustus 2021 (verklaring DVZ, p.13), maar zijn broer werd reeds in december 2019 vermoord. Er is dan ook geen excuus waarom hij de moord op zijn oudere broer niet zou kunnen vermelden bij de DVZ. Zijn voormelde uitleg dat hij zijn oudere broer niet vermeldde op de DVZ omdat hij al was overleden, impliceert trouwens dat hij op dat ogenblik reeds kennis had van de dood van zijn broer. Ook de maternale oom, die door verzoeker werd aangesproken nadat hij de opdracht had gekregen om een bom te plaatsen en die mee de hinderlaag zou hebben opgezet, werd nooit vermeld in de eerdere interviews. Nochtans speelde ook hij een centrale rol in

het gehele asielrelaas van verzoeker. Het is volstrekt aannemelijk dat verzoeker op de DVZ wel kon verklaren dat hij de nationale politie heeft gecontacteerd naar aanleiding van de vraag om een bom binnen te smokkelen in de moskee (verklaring DVZ, vraag 5), maar dat hij er niet de tijd of gelegenheid zou hebben gekregen om te verklaren, zoals hij dit deed op het CGVS, dat hij toen zijn maternale oom contacteerde die banden had met de overheid en de veiligheidsdiensten.

De geloofwaardigheid van de asielmotieven worden door de voormelde discrepanties en frappante tegenstrijdigheden volledig onderuit gehaald.

Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift voor dat er helemaal geen tegenstrijdigheden zouden zijn in zijn verklaringen en betoogt dat, indien er al tegenstrijdigheden zijn, deze het resultaat zijn van een verkeerde registratie van zijn verklaringen bij de DVZ. Hij wijst erop dat het algemeen geweten is dat het gehoor bij de DVZ zeer beknopt is en dat asielzoekers er geen tijd en ruimte wordt gegeven om hun hele relaas in detail uit de doeken te doen. Hij betoogt dat hem op de DVZ uitdrukkelijk werd gevraagd om het relaas zo kort mogelijk te houden, waardoor hij niet alle relevante informatie kon verstrekken.

Verzoekers (algemene) uitleg kan echter niet overtuigen en hiermee wordt geen afbreuk gedaan aan de voorgaande vaststellingen. In zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS werd verzoeker bovendien gevraagd naar het interview bij de DVZ. Hij heeft hierover het volgende verklaard:

“Hebt u vragen over de asielprocedure of het gehoor vandaag?

Ik heb niet mijn broer vermeld, mijn oudere broer in mijn klein interview, ik zou hem ook willen vermelden, heb ook documenten met betrekking tot hem.

[...]

Hoe verliep uw eerste gehoor op de DVZ?

Het was zeer goed

Heeft u daar alles in waarheid verteld?

Ik heb een opmerking erover, ik heb niet vermeld de naam van mijn oudere broer die overleden is, ik zou hem ook willen vermelden, ik heb ook documenten bij betrekking met hem.

Er zijn geen andere problemen?

Neen, niets anders.”

(gehoor CGVS, p. 3-4)

Vooraleer verzoeker geconfronteerd werd met de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden, was hij dus tevreden over het (verloop van het) interview op de DVZ. Hij heeft wel spontaan aangegeven dat hij zijn broer niet heeft vermeld, maar had geen andere opmerkingen. Aldus kunnen de tegenstrijdigheden aangaande de opdrachtgever, de dreigbrieven en verzoekers maternale oom niet zomaar worden afgedaan als een probleem van tijdsgebrek of verkeerde registratie door de DVZ. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt immers ook dat verzoeker werd bijgestaan door een tolk die Pashtoe sprak en dat het verslag hem ook werd voorgelezen. Hij heeft op dat moment geen “problemen” gemeld. Hij heeft dit verslag ook ondertekend en hiermee verklaard dat “[hij] bevestig[t] hierbij uitdrukkelijk dat alle bovenstaande verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen”. Het gegeven dat asielzoekers op de DVZ wordt gevraagd hun asielrelaas beknopt te vertellen, is ook geenszins van aard de duidelijke tegenstrijdigheden in zijn verklaringen op de DVZ en het CGVS te verklaren.

Verzoeker kan ook niet overtuigen met zijn algemeen verweer dat hij altijd consistent is geweest in zijn verklaringen dat de opdracht hem werd gegeven door de talibancommandant S. en dat dit de enige persoon is met wie hij contact heeft gehad. Dit blijkt duidelijk niet uit het rechtsplegingsdossier. Bovendien kan het ook geenszins worden neergezet als een verkeerde registratie door de DVZ. Er werd verzoeker immers ook een vervolgvraag gesteld aangaande zijn asielrelaas:

“Kende u de Talibanleden die u aanspraken in de bakkerij?

Ja, het waren mijn dorpelingen.”

(verklaring DVZ, vraag 5)

Deze vraag toont duidelijk aan dat verzoeker wel degelijk eerst heeft gesteld dat hij werd aangesproken door talibanleden in de bakkerij waar hij werkte en niet via telefoontjes door de talibancommandant S. (gehoor CGVS, p. 12-13).

Verzoeker kan ook niet voorhouden dat hij in het algemeen sprak over een dreigbrief bij de DVZ, zonder dat hij hierbij een getal heeft geplakt op de hoeveelheid brieven. In het verslag werd immers het volgende opgenomen: *“Ik werd vier dagen later opgebeld door commandant [S.] en hij zei dat ik mezelf moest gaan aanmelden bij de rechtbank van de Taliban. Twee dagen na het telefoontje werd er ook een brief van de Taliban, gericht aan mij, afgegeven in de moskee. Ik besepte dat het niet meer veilig was voor mij en de*

volgende dag, na het ontvangen van de brief, ontvluchtte ik het land." (verklaring DVZ, vraag 5). Er blijkt geenszins dat verzoeker hiermee meerdere dreigbrieven zou hebben bedoeld. Het draagt ook niet bij aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen waar hij thans voorhoudt dat hij op de DVZ nooit een getal zou hebben geplakt op het aantal brieven, terwijl hij op het CGVS – ermee geconfronteerd dat hij op de DVZ maar sprak over één brief – nog volhield dat hij had gesproken over twee brieven (gehoor CGVS, p. 16). Bovendien heeft de commissaris-generaal ook terecht gemotiveerd dat verzoeker in zijn verklaringen bij het CGVS geenszins heeft gesteld dat hij, na de hinderlaag, eerst telefonisch werd bedreigd door de talibancommandant S. en pas daarna één of twee dreigbrieven heeft ontvangen (gehoor CGVS, p. 15-16).

Er wordt verder op ernstige wijze afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen doordat hij zijn broer en zijn maternale oom niet reeds heeft vermeld op de DVZ. Verzoekers kritiek doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Zoals reeds werd gesteld, werd verzoeker op de DVZ uitdrukkelijk gevraagd om "[b]roers en zussen (inclusief halfbroers en -zussen, geadopteerde boers en zussen en overleden broers en zussen)" te vermelden (verklaring DVZ, vraag 17), maar liet hij na zijn broer A.G. te vermelden. Hij kan dus niet ernstig voorhouden dat hij door tijdsgebrek niet de kans kreeg minstens zijn broer te vermelden of dat hij zijn broer niet vermeldde omdat deze reeds was overleden. Zoals de commissaris-generaal bovendien vaststelde, werd verzoekers broer reeds een maand na zijn vertrek uit Afghanistan in 2019 vermoord. Het gegeven dat verzoeker tijdelijk het contact met zijn familie in Afghanistan verloor tijdens de machtsovername in augustus 2021 kan dan ook geen excuus zijn voor het niet vermelden van deze broer of de moord op zijn broer. Verzoeker kan geenszins gevolgd worden waar hij stelt dat hij tijdens zijn gesprek op de DVZ niet alle informatie aangaande zijn broer en zijn maternale oom voor handen had. Dat hij eventueel niet kon zeggen dat zijn oom juist voor de machtswissel vermist werd, kan nog aanvaard worden. Echter doet deze gebeurtenis geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker bij het CGVS verklaarde dat hij zijn maternale oom mee op de hoogte had gebracht van de door de taliban gegeven opdracht en dat hij, samen met zijn contacten bij de overheid, de gehele hinderlaag hebben bedacht. Dit had verzoeker immers ook reeds kunnen verklaren op zijn gehoor bij de DVZ. Hij heeft daar echter gewoon gesteld dat hij de nationale politie heeft gecontacteerd, zonder dat hij ergens zijn familiebanden met de overheid en de overheidsdiensten heeft vermeld (verklaring DVZ, vraag 5).

Verzoeker houdt vol dat zijn broer omwille van zijn problemen met de taliban werd vermoord, maar gaat niet verder concreet in op voorgaande motieven. De Raad verwijst volledig naar voorgaande besprekingen waaruit volgt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het bestaan en bijgevolg de moord op verzoekers voorgehouden oudere broer.

Verzoekers huidige betoog dat niet enkel zijn broer, maar ook zijn oom één maand na zijn vertrek uit Afghanistan door de taliban zou zijn omgebracht, is verder niet ernstig. Op het CGVS verklaarde hij immers zeer duidelijk dat zijn oom niet reeds in december 2019, maar wel ten tijde van de machtsovername door de taliban in augustus 2021 vermist geraakte. Dit betoog kan dus allesbehalve bijdragen aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Al deze tegenstrijdigheden en inconsistenties tonen duidelijk aan dat verzoeker leugenachtige verklaringen heeft afgelegd en zorgen ervoor dat zijn geloofwaardigheid van zijn relaas volledig onderuit wordt gehaald. Verzoekers slaagt er met zijn kritiek niet in om de gedane vaststellingen te weerleggen.

4.6.9. De Raad treedt verder de commissaris-generaal bij dat verzoeker weinig informatie kon verschaffen over de eigenlijke opdracht van het plaatsen van de bom. Verzoeker kon geen details geven over de bom zelf, hoe hij diende om te gaan met deze bom en hoe en waar hij exact deze bom diende te plaatsen. Op de vraag of de opdracht aan verzoeker uitgelegd werd en hoe hij de opdracht moest uitvoeren, antwoordde verzoeker beknopt *"ze zeiden gewoon, ze zeiden veel, maar ze wilden dat ik de bom moest plaatsen in de moskee en ergens moest plaatsen in de moskee. Ze vroegen dat om dat te doen, want ze weten dat ik moet gaan naar de gemeente en wanneer ik daar was, ze zochten niet mij, ik werkte daar lang en alle dagen leverde ik brood aan hen. Dat is waarom ze mij vroegen dat te doen"* (gehoor CGVS p. 14). Wanneer wordt gevraagd om meer duidelijkheid te scheppen over hoe verzoeker de bommen moest plaatsen, zei verzoeker: *"ze vroegen mij de bom te plaatsen dicht bij de plaats waar de mullah aan het preken is"* (gehoor CGVS p. 14). Daarnaast verklaarde verzoeker dat hij nog nooit een bom heeft gezien of ooit heeft vastgehouden (gehoor CGVS, p. 15). Het is terecht zeer onwaarschijnlijk dat de taliban verzoeker niet meer informatie zouden hebben gegeven over hoe hij met deze bom diende om te gaan en hoe hij deze exact diende te plaatsen, nu het een complexe en gevaarlijke missie betrof die de taliban succesvol wilden laten uitvoeren en verzoeker geen militaire opleidingen of gevechtstraining volgde en geen kennis heeft over het omgaan met wapens of bommen. Ook omwille van deze vaststellingen kan er ernstig getwijfeld worden aan het gegeven dat verzoeker daadwerkelijk zou zijn aangesproken door de taliban om een bom te plaatsen. Het feit dat verzoeker weinig gedetailleerde, overtuigende en doorleefde informatie kan verstrekken over de opdracht van de taliban, tast dan ook de geloofwaardigheid van het asielaanvraag enkel maar verder aan.

Verzoeker betwist dat hij geen gedetailleerde en doorleefde verklaringen heeft afgelegd. Hij betoogt dat uit zijn verklaringen duidelijk blijkt waaruit de opdracht bestond en wat de taliban aan hem gevraagd hebben. Hij moest de bom plaatsen in de buurt van waar de mullah zou preken, waardoor hem dus wel duidelijk werd verteld waar hij de bom moest plaatsen. Hij betoogt dat de bom vanop een afstand tot ontploffing zou worden gebracht en dat hij zich verder niets moest “aantrekken” over de werking van deze bom. Hij ziet bijgevolg ook niet in waarom hij enige kennis zou moeten hebben over de werking van bommen of militaire opleidingen of gevechtstraining zou moeten hebben gevolgd.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker nergens in zijn persoonlijk onderhoud of in zijn eerdere interviews heeft vermeld dat de bom vanop afstand tot ontploffing zou worden gebracht. Hij gaf op zich duidelijk aan dat hij “enkel” de bom in de moskee moest plaatsen, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat deze dan vanop afstand tot ontploffing zou worden gebracht. Immers zou het ook kunnen gaan om een tijdbom. Dat hij thans deze informatie kan geven, zonder dat hij dit tijdens zijn gehoor op het CGVS kon vertellen, doet reeds eens te meer twifelen aan de oprechtheid en geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Verzoeker verklaarde bovendien dat hij de bom niet heeft kunnen zien (gehoor CGVS, p. 15), waardoor hij ook niet concreet kan zeggen hoe deze bom ineens zat en hoe het ontploffingsmechanisme zou werken. Daarnaast kan er redelijkerwijze worden gesteld dat elke bom een gevaarlijk object is dat toch met enige voorzichtigheid dient te worden behandeld. Het is weinig aannemelijk dat iemand zonder enige kennis van hoe om te gaan met een bom zonder enige verdere begeleiding of informatie erop uit wordt gestuurd om ergens een bom te plaatsen. Verzoekers kritiek kan dan ook niet overtuigen. Er mag worden verwacht dat de taliban minstens in de gegeven omstandigheden meer precieze instructies over het plaatsen van de bom zouden hebben gegeven.

4.6.10. In het licht van verzoekers verklaringen dat hem werd gevraagd om de bom te plaatsen onder de bedreiging van moord op zijn ouders (gehoor CGVS, p. 14 en 19) en dat hij niet alleen de opdracht niet heeft uitgevoerd maar ook rechtstreeks verantwoordelijk is voor de dood van een talib en het verwonden van een andere, acht de Raad het daarenboven evenmin aannemelijk dat verzoekers familieleden, namelijk zijn ouders en jongere broer en zus, zich nog steeds zonder noemenswaardige problemen in hetzelfde dorp bevinden. Verzoeker verklaarde weliswaar dat talibancommandant S. nog steeds langskomt en naar hem informeert, maar in het licht van voormelde verklaringen zouden toch ergere consequenties verwacht kunnen worden voor verzoekers familie. Dat dit niet het geval bevestigt enkel maar de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Hierbij dient er verder nogmaals op te worden gewezen dat er geen geloof wordt gehecht aan het bestaan en de moord op verzoekers voorgehouden oudere broer. Gelet op alle leugenachtige verklaringen, kan ook geen geloof worden gehecht aan het gegeven dat de taliban een hand van zijn vader zouden hebben gebroken.

4.6.11. Ten slotte werpt verzoeker ook geen ander licht op de beoordeling dat op basis van zijn verklaringen evenmin een vrees blijkt op basis van zijn voorgehouden familiebanden met personen die voor de voormalige overheid hebben gewerkt. Deze motivering wordt eveneens overgenomen.

4.6.12. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban of dat hij bij terugkeer naar dit land een dergelijke gegronde vrees heeft.

4.6.13. De motieven in de bestreden beslissing die verband houden met de risico's bij terugkeer na een verblijf in Europa of omwille van een (toegeschreven) verwestering worden verder niet betwist en blijven dus gehandhaafd, ook na lezing van de geactualiseerde landeninformatie die door verweerder bij aanvullende nota werd neergelegd. Aldus wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

4.6.14. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota nog een foto en individuele rekeningen inzake zijn tewerkstellingen in de jaren 2022, 2023 en 2024 overmaakt, moet worden opgemerkt dat hij in zijn nota geen enkele verdere uiteenzetting verstrekt bij deze stukken of toelicht waarom hij deze nog wenst voor te leggen. Het gegeven dat verzoeker werkt voor een bedrijf in het Westen, zoals hij zelf toevoegt op de zitting, is een positief element, maar dit element kan op zich niet volstaan om een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin aan te tonen. Met het loutere gegeven van een tewerkstelling in België wordt geen afbreuk gedaan aan de gedegen motivering in de bestreden beslissing inzake zijn verblijf in het Westen of (toegeschreven) verwestering die gehandhaafd blijft of alsnog een concrete indicatie voor een vrees op deze grond naar voor gebracht. De foto die verzoeker neerlegt, is verder zeer donker en zou verzoeker tonen die alcohol aankoopt. Op de zitting licht hij hierover nog toe dat hij alcoholgebruiker is en dat hij dit in Afghanistan zal willen verderzetten terwijl hierop de doodstraf staat. De foto toont echter een persoon die een fles vastheeft in een alcoholrayon in de supermarkt. Zelfs al het zou gaan om verzoeker, blijkt uit deze foto geenszins dat verzoeker deze alcohol ook daadwerkelijk heeft gekocht en genuttigd. Het geënceneerde karakter van deze

foto kan allesbehalve worden uitgesloten en lijkt zelfs aannemelijk. Indien verzoeker werkelijk de fles die hij in handen heeft aankocht, valt immers niet in te zien waarom hij specifiek in de supermarkt een foto liet nemen. Ten overvloede merkt de Raad ook op dat, zelfs aangenomen dat verzoeker aannemelijk zou maken alcohol te drinken, quod nod, het enkele gegeven dat verzoeker zou moeten stoppen met het nuttigen van alcohol, in het geheel niet kan worden beschouwd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin te meer nu het algemeen geweten is dat het nuttigen van alcohol slecht is voor de gezondheid.

4.6.15. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan niet het voordeel van de twijfel worden gegeven. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.7.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt, en dat hij ook geen gegronde vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland aannemelijk maakt.

4.7.4. In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden: de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassings-gebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat, volgt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, treedt de Raad verweerder bij in zijn standpunt dat niet kan blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhouden-de en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Ook waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieu-omstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de

overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat zij maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. Verzoeker toont echter met zijn uiteenzetting, die overigens nergens wordt ondersteund met concrete landeninformatie en waarin hij ook niet toelicht op welke concrete rechtspraak van het Hof van Justitie of het EHRM hij doelt, niet aan dat de situatie anders moet worden beoordeeld en dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal worden erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad benadrukt bovendien dat er thans in Afghanistan wel degelijk een de-facto regering aanwezig, met de-facto ministers en de-facto functionarissen en dat hieraan geen afbreuk wordt gedaan doordat deze regering wordt geleid door de taliban.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.7.5. Opdat, ten slotte, aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. De voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen zijn zo niet langer als actor aanwezig in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in Afghanistan en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in het land.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband terecht op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De geactualiseerde informatie waarnaar verweerder verwijst in zijn aanvullende nota doet daar niet anders over denken.

Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie

terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023 die door verweerder in zijn aanvullende nota werd toegevoegd nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunduz. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023 en de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023. In casu zijn er geen concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.7.6. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

4.9. Gelet op de voorgaande bespreking toont verzoeker geen schending aan van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Evenmin kan een schending van de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel worden vastgesteld. Verweerder is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en de bestreden beslissing staat niet in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Nog blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. Verweerder heeft zich voor het nemen van zijn beslissing verder gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Verweerder heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Waar verzoeker ten slotte de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet worden beklemtoond dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde. De aangevoerde middelen zijn ongegrond. Het aangevoerde middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

4.10. Waar verzoeker uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
S. KEGELS,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

S. KEGELS

I. CORNELIS